

den
perfekta
hustrun

en thrillerserie om jessie hunt - bok ett

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Den perfekta hustrun

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Den perfekta hustrun / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

Jessie Hunt, 29 år, kriminalprofilerare under utbildning samt nygift, upptäcker att mörka hemligheter döljer sig i den förort hon just flyttat till. När en död människokropp upptäcks blir hon insnärjd i ett nät bestående av hennes nyvunna vänner, hennes mans hemligheter, sin pågående studie av en seriemördare och sitt egna mörka förflutna. Den perfekta hustrun, är första delen i en serie psykologiska spänningsthillers om Jessie Hunt, kriminalprofilerare under utbildning. Jessie är säker på att hon äntligen lyckats lämna sin mörka barndom bakom sig. Hon och hennes man, Kyle, har flyttat från en trång men centralt belägen lägenhet i Los Angeles till en herrgård med strandtomt i Westport. Kyles befordran har gjort att paret har gott om pengar och Jessie är i sluttampen av sin magisterexamen i kriminalteknisk psykologi, det sista steget i hennes dröm om att bli kriminalprofilerare. Men snart efter att de flyttat in i sin nya bostad, märker hon att det är något konstigt som pågår. Grannarna, deras au-pair flickor, ja i stort sett hela samhället verkar bära på hemligheter. Båtklubben som Kyle så gärna vill bli medlem i har massor av par som bedrar varandra och och konstiga regler som skall följas. Dessutom, den notoriska seriemördaren som är intagen på den psykiatriska klinik där Jessie utför sitt examensarbete verkar veta mer än normalt om hennes liv, hon börjar känna sig allt mer otrygg. Samtidigt som Jessies världsbild börjar rasa samman, börjar hon också ifrågasätta allt omkring henne inklusive sitt eget förstånd. Har hon verkligen kommit en konspiration dold i en solig, välmående och rik kuststad i södra Kalifornien? Har massmördaren hon studerar verkligen vetskap om hennes eget privata helvete? Eller har hennes plågade förflutna kommit tillbaka för att påminna henne om sin egen bakgrund. En snabbt föränderlig spänningsthiller med oförglömliga karaktärer och gastkramande spänning. Den perfekta hustrun är första delen i en ny spännande serie som kommer att hålla dig vaken till långt in på nätterna.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	8
KAPITEL TVÅ	13
KAPITEL TRE	16
KAPITEL FYRA	20
KAPITEL FEM	24
KAPITEL SEX	27
KAPITEL SJU	30
KAPITEL ÅTTA	35
Конец ознакомительного фрагмента.	36

DEN PERFEKTA HUSTRUN

(EN THRILLERSERIE OM JESSIE HUNT – BOK ETT)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 av Blake Pierce. Alla rättigheter förbehållna. Förutom vad som är tillåtet enligt U.S. Copyright Act från 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller i ett hämtningssystem, utan förhandsgodkännande från författaren. Den här e-boken är licensierad för din personliga läsning. Den här e-boken får inte säljas på nytt eller ges bort till andra människor. Om du vill dela den här boken med en annan person kan du köpa en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes endast för din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar den här författarens hårda arbete. Detta är en fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. All likhet med faktiska personer, levande eller döda, är helt slumpartade. Jacket image Copyright nikita tv, används på licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)
[KAPITEL TRE](#)
[KAPITEL FYRA](#)
[KAPITEL FEM](#)
[KAPITEL SEX](#)
[KAPITEL SJU](#)
[KAPITEL ÅTTA](#)
[KAPITEL NIO](#)
[KAPITEL TIO](#)
[KAPITEL ELVA](#)
[KAPITEL TOLV](#)
[KAPITEL TRETTON](#)
[KAPITEL FJORTON](#)
[KAPITEL FEMTON](#)
[KAPITEL SEXTON](#)
[KAPITEL SJUTTON](#)
[KAPITEL ARTON](#)
[KAPITEL NITTON](#)
[KAPITEL TJUGO](#)
[KAPITEL TJUGOETT](#)
[KAPITEL TJUGOTVÅ](#)
[KAPITEL TJUGOTRE](#)
[KAPITEL TJUGOFYRA](#)
[KAPITEL TJUGOFEM](#)
[KAPITEL TJUGOSEX](#)
[KAPITEL TJUGOSJU](#)
[KAPITEL TJUGOÅTTA](#)
[KAPITEL TJUGONIO](#)
[KAPITEL TRETTIO](#)
[KAPITEL TRETTIOETT](#)
[KAPITEL TRETTIOTVÅ](#)
[KAPITEL TRETIOTRE](#)

KAPITEL ETT

Jessie Hunt, utmattad och svettig, släppte den sista av flyttlådorna på matsalsmattan. Hon kände redan att musklerna började krampa och visste att hon skulle ha allvarlig smärta i dem i morgon.

Men när hon tittade på Kyle kunde hon inte låta bli att le. De flyttade officiellt in. Det breda flinet i hans ansikte berättade för henne att han tänkte på samma sak. Hans skjorta var genomblöt men hon brydde sig inte när han kom fram och gav henne en stor kram. Vi bor här nu viskade han i hennes öra, innan han mjukt kysste henne i nacken. Jag tycker vi är berättigade till en välkomstdrink, tycker inte du det också?

Absolut, svarade hon.

Champagne? Öl?

Kanske en öl, föreslog Jessie och en Gatorade som eftersläckare. Jag känner mig som min kropp kommer att falla sönder när som helst.

Jag är snart tillbaka, sade Kyle och gick mot köket. Jessie gick och satte sig i den avskilda delen av vardagsrummet och sjönk ned i soffan. Hon kände hur hennes svettblöta tröja trycktes mot lakanet som täckte soffan. Det var sent i augusti och till och med i den kustnära Orange County-delen av Westport Beach var vädret varmt och klabbigt. Temperaturen låg straxt över trettio grader. Naturligtvis var det inget i jämförelse med hur det var inne i centrala Los Angeles, där de bott fram till i morse, omgivna av asfalt, cement och skinande skyskrapor. Jessie hade ofta när hon lämnat andelslägenheten möts av en temperatur på över trettioåttio grader. Jämfört med det var det här ingenting.

Hon påminde sig själv om att detta var exakt den typen av fördelar som motiverat henne att flytta bort från det bekanta livet som hon hade kommit att älska i staden. Hon hade handlat på de spännande och livliga gatorna i LA och bytt det mot en sval havbris. I stället för hippa, nya restauranger, skulle de besöka kaféerna vid havet. I stället för att ta tunnelbanan eller en Uber till en galleriöppning, skulle de titta på båtävlingar i hamnen och naturligtvis fanns alla de extra pengarna. Det skulle ta lite att vänja sig vid. Men hon hade lovat sin man att hon skulle omfamna deras nya liv med glädje och hon tänkte hålla sitt ord.

Kyle kom in i rummet, med öl och Gatorade i händerna. Han hade tagit av sig sin våta skjorta. Jessie låtsades vara omedveten om sin makes imponerande magmuskler och hans välbyggda bröstorg. Hur han lyckats behålla den kroppsbyggnaden medan han arbetar alla dessa galna timmar på företaget förstod hon inte. Men hon klagade inte heller.

Han kom fram, gav henne dryckerna och satte sig bredvid henne

Visste du att det finns en vinkyl i skafferiet? frågade han.

Ja, svarade hon och skrattade lite förvånat. Såg du inte det de senaste två gångerna vi var och tittade på huset?

Jag antog att det var ett skåp så jag kollade aldrig förrän nu, Ganska häftigt i alla fall.

Ja, ganska häftigt, vackra pojke, svarade hon, undrande över hur hans korta blonda kalufs kunde förbli så perfekt arrangerad, oavsett hur resten av honom såg ut.

Du är den vackra, sade han, samtidigt som han med fingrarna smekte bort hennes ljusbruna, axellånga hår från hennes gröna ögon. Han tittade på henne med sina egna penetrerande blå. Det var bra att jag fick dig bort från LA. Jag var trött på alla filthattsklädda hipster som var ute efter dig.

De störde inte så mycket, måste jag säga, jag kunde knappt se deras ansikten för att kolla om de var min typ.

Det beror på att du är en amason, alla killar under etthundraåttiofem centimeter, måste titta uppåt för att se ditt ansikte svarade han och försökte dölja sin svartsjuka och hennes tydliga pikar mot honom.

Men inte du, mumlade Jessie mjukt och glömde plötsligt sin värk och smärta och flyttade sig närmre honom. Jag tittar alltid upp på dig, raring. Hennes läppar nuddade just hans när dörrklockan ringde.

Du måste skoja med mig, stönade hon.

Varför går du inte och öppnar? frågade Kyle, jag går och sätter på mig en ren skjorta.

Jessie gick mot dörren, med ölen i handen, det var hennes lilla fingervisning om att hon faktiskt blivit störd. När hon öppnade dörren såg hon en vacker, rödhårig kvinna, som log mot henne och såg ut att vara ungefär i hennes egen ålder. Hon var söt, lite plattnäst och hade glittrande vita tänder

Nästan utan att tänka på det gjorde Jessie en profil av kvinnan. Trettio till trettiofem år, gifte sig ung, två, kanske tre barn. Hemmafru, men massor av hemhjälp. Nyfiken, men inte på ett elakt vis.

Hej, sade kvinnan med en glad och vänlig röst. Jag heter Kimberly Miner och bor på andra sidan gatan. Jag ville bara hälsa dig välkommen hit, jag hoppas att jag inte stör.

Hej Kimberly, svarade Jessie med sin vänligaste ny granne-röst. Jag heter Jessie Hunt. Vi blev just klara med sista flyttlådan, så det var perfekt timing och det här var verkligen sött av dig fortsatte hon samtidigt som hon tog emot den framsträckta burken med kakor. Brownies?

Ja, svarade Kimberly, de är liksom min specialitet. Jessie såg hur hon försökte undvika att titta på ölglaset.

Ja men, kom med in och ta en, svarade Jessie även om det var det sista hon önskade just nu. Ursäkta röran och hur jag ser ut, Kyle och jag har burit oss svettiga hela dagen. Han är just och tar på sig en ren skjorta. Kan jag bjuda på något att dricka? Vatten, Gatorade, öl?

Nej tack, jag vill inte vara till besvär. Ni vet antagligen knappt var ni har glaset. Jag kommer ihåg hur det var när vi var nyinflyttade. Det tog månader innan vi hade allt till rätta. Var kommer ni från?

Åh, vi bodde i DTLA, sade Jessie, men såg hur konfunderad Kimberly blev och tillade, centrala Los Angeles, vi hade en andelslägenhet i South Park-området.

Åh wow, stadsfolk, Kimberly småskrattade åt sitt eget skämt och vad var det som förde er till Orange County och vårt lilla område?

Kyle arbetar för en förmögenhetsförvaltning, FPG förklarade Jessie De öppnade ett nytt kontor här tidigare i år och det har just expanderat. Det är en stor sak för dem och de bad honom hjälpa till att leda verksamheten. Vi tyckte det var en bra idé då vi just börjat prata om att skaffa barn.

Åh, med den här storleken på hus trodde jag att ni redan hade barn, sade Kimberley

Nope—bara hoppas på, svarade Jessie och försökte dölja den plötsliga förlägenhet som hon förvånat kände. Har du barn?

Två, en dotter på fyra och en son på två. Jag skall straxt gå och hämta dem på dagis.

Kyle kom, han lade en arm runt Jessies midja och sträckte fram den andra för att hälsa på Kimberly.

Hej, sade han vänligt.

Hej och välkommen, svarade hon. Jösses, fortsatte hon, era framtida barn kommer att bli som jättar. Jag känner mig som en dvärg bredvid er.

Det uppstod en besvärande tystnad då varken Jessie eller Kyle visste vad de skulle svara. Tack sade Jessie till slut.

Jag är ledsen, det var klumpigt sagt av mig. Jag heter Kimberly, jag är er granne och bor där, hon pekade mot ett hus på andra sidan gatan.

Trevligt att träffas Kimberly. Jag heter Kyle Voss och Jessie är min fru.

Voss? Jag trodde ni hette Hunt.

Han heter Voss, förklarade Jessie och jag Hunt, åtminstone tills vidare. Jag har dragit mig för allt besvär ett namnbyte medför.

Jag förstår svarade Kimberly. Hur länge har ni varit gifta?

I nästan två år svarade Jessie fåraktigt. Jag har verkligen problem med att jag drar ut på saker. Det kanske är därför jag fortfarande studerar.

Åh, sade Kimberly, tydligt lättad över att kunna lämna diskussionen om namnbyte. Vad läser du?

Kriminalpsykologi.

Wow—det låter spännande. När räknar du med att bli klar?

Tja, jag blev lite försenad svarade Jessie och förberedde sig för att berätta den friserade version hon berättat så många gånger förr under de senaste två åren. Jag började med att läsa barnpsykologi på USC, University of South Carolina, det var där vi möttes, hon nickade mot Kyle. Jag gjorde också min praktikperiod för min masterexamen, men kom på att jag kunde inte klara att jobba med barns emotionella problem, det blev helt enkelt för mycket för mig så jag bytte inriktning.

Hon försummade medvetet att nämna några av de andra orsakerna till att hon ändrat inriktning. Få visste om dem och hon tänkte sannerligen inte dela dem med en nybliven granne.

Så du fann det enklare att hantera kriminellas psykologi än barns frågade Kimberly klart förvånad.

Ja, vrickat eller hur, erkände Jessie.

Du skulle bli förvånad, insköt Kyle. Hon har en förmåga att tränga in i huvudet på skurkarna. Hon kommer att bli en riktigt bra profilerare i framtiden. Alla potentiella Hannibal Lecters där ute får se upp.

Verkligen, sade Kimberly och lät uppriktigt imponerad. Har du kommit i kontakt med seriemördare och liknande personer?

Inte än medgav Jessie. Det mesta har ju varit litteraturstudier än så länge och nu i och med flytten blir jag tvungen att byta universitet. Så den här terminen skall jag göra mitt examensarbete på UC-Irvine. Det är min sista termin, så jag tar min examen i december.

Examensarbete? Frågade Kimberly.

Ja, det är ungefär som praktik, men färre involverade. Jag tilldelas ett fängelse eller en psykiatrisk klinik där jag skall observera och interagera med fångar eller patienter. Det här är det jag väntat på.

Chansen att titta de onda i ögonen och blicka ner i deras själar tillade Kyle..

Det var kanske lite överdrivet sade Jessie och gav honom en lekfull knuff på axeln, men kanske ja.

Det låter verkligen spännande sade Kimberly och lät uppriktigt fascinerad. Jag är säker på att du kommer att ha en del intressanta historier att berätta. Något helt annat, Ni nämnde att ni träffades i skolan?

Första års studentlägenheter, svarade Kyle.

Åh, sade Kimberly. I tvättstugan eller något liknande?

Kyle tittade på Jessie och innan han öppnat munnen för att svara visste hon att han skulle dra en annan av deras partyhistorier.

Här är den förkortade versionen började han. Vi var först bekanta, men började dejta halvvägs in i första terminen, efter att hon upp blivit utsatt för ett rått skämt av en idiot. Jag tror han blev avstängd för att han inte betalade sin avgift i tid och hon slapp ifrån ett stort problem enligt mig. Vi dejtade i ett år efter det och flyttade sedan ihop. Vi bodde ihop i ett år innan vi förlovade oss. Därefter gifte vi oss och i oktober blir det två år som vi haft ett lyckligt äktenskap.

Så ni är ett studentpar, så gulligt, det är så romantiskt.

Ja, det låter så replikerade Kyle, men jag fick jobba hårt för att vinna henne och det var knappt jag klarade konkurrensen. Som du kan tänka dig blev i stort sett varje kille som såg henne förtjust i fröken Jessica Hunt och det bara genom att se henne. Om de lärde känna henne blev de som galna.

Kyle, sade Jessie med rodnad i ansiktet, du gör mig förlägen. Spara lite av det där till i oktober.

Vet ni, sade Kimberly med ett leende. Jag höll på att glömma att jag måste gå och hämta mina barn och jag känner det som att jag stör ett lyckligt par som skall inviga sitt nya hus. Så jag skall gå nu, men jag lovar att följa med och presentera er. Området är väldigt trevligt och alla känner varandra. Vi har gemensamma grillfester varje vecka och barnen sover över hos varandra hela tiden. Alla är med i båtklubben, även om de inte har båt. När ni väl bott in er kommer ni att upptäcka att det här är ett mycket trevligt område att bo i.

Tack, Kimberly sade Kyle och följde henne till dörren. Vi ser fram emot att träffa alla och tack så mycket för browniekakorna.

När hon gått stängde han dörren och låste den beslutsamt.

Hon verkade trevlig, sade han, hoppas alla är likadana.

Ja, jag gillade henne instämde Jessie, hon var lite nyfiken, men jag antar att det är sådana folk är här och att jag inte kommer att kunna vara lika anonym längre.

Det kommer att bli en förändring instämde Kyle, men jag tror att vi kommer att föredra att känna våra grannar och kunna lämna dörren olåst.

Jag noterade just att du låste den replikerade Jessie.

Det beror på att jag tänkte på vad Kimberly sa om att inviga huset, svarade han samtidigt som han drog av sig sin andra skjorta på tio minuter och närmade sig henne och jag vill inte bli störd när jag inviger.

*

Senare låg Jessie i sängen och tittade upp i taket med ett stort leende i ansiktet.

Skall det bli så här, sade Kyle, precis som han läste hennes tankar, kommer vi att fylla upp de där tomma sovrummen på nolltid.

Jag tror inte vi orkar hålla på så här när du börjar jobba på kontoret och jag börjar min nya termin.

Jag har i alla fall inget emot att prova, svarade han med en djup suck. Hon kunde känna hela hans avslappnade kropp vid sin.

Är du inte ett dugg nervös? frågade hon.

Nervös för vad?

Alltihop—högre lön, ny stad, nytt hus, ny livsstil, nya människor, nytt allting

Allt är inte nytt påminde han henne. Du känner redan Teddy och Melaine.

Jag har träffat Teddy tre gånger och Melanie en. Jag känner honom inte och kan knappt känna igen henne. Bara att dina bästa vänner från gymnasiet bor ett par kvarter bort innebär inte att jag finner vårt nya liv enkelt.

Hon visste att hon var på väg att starta ett gräl, men hon kunde inte stoppa sig. Kyle tog inte upp striden, I stället rullade han över till sin sida och drog sakta ett finger längs med hennes högra skuldra till det rosaröda och månformade äret som löpte från hennes överarm till hennes nacke.

Jag vet att du är orolig, sade han ömt och du har all anledning att vara det. Allt är nytt. Och jag vet att det kan vara skrämmande. Jag kan inte säga hur mycket jag uppskattar din uppoffring i det du gör. Jag vet att det blir bra till slut svarade hon uppoffrande, men det är bara så mycket på en gång.

Det är därför det kommer att bli så bra att träffa Teddy och Mel i morgon.

Han gäspade ljudligt och Jessie visste att han snart skulle somna Det där ljudliga gäspet betydde normalt att han somnade inom en minut eller mindre.

Jag vet att du har rätt svarade hon, fast besluten om att avsluta kvällen på ett bra sätt. Jag är säker på att det kommer bli bra.

Det gör det, svarade Kyle sömnigt, jag älskar dig.

Jag älskar dig också svarade Jessie, osäker på om han hört innan han somnade.

Hon lyssnade på hans djupa andhämtning och försökte att komma i takt med den för att själv kunna somna. Hon var van vid ljuden från centrala LA. Hon saknade bilarnas tutande, skrålandet från finansfolket som lämnade barerna, ljudet från lastbilar som backade.

Allt hade fungerat som hennes vita brus under flera år. Nu var allt hon hade att byta ut det mot bruset från luftfiltret i hörnet av sovrummet.

Då och då tyckte hon att hon hörde ett avlägset knirkande ljud. Huset var mer än trettio år gammalt så man kunde förvänta sig enstaka sättningar. Hon försökte ta en serie djupa avkopplande andetag, både för att dränka bort andra ljud och för att koppla av. Men en tanke fortsatte att gnaga.

Är du säker på att det kommer att bli bra här?

Hon tillbringade nästa timme med att vända och vrida på sitt tvivel och försöka fördriva det på ett felaktigt sätt innan hon äntligen gav efter för sin trötthet och somnade.

KAPITEL TVÅ

Trots de oändliga skriken försökte Jessie kämpa mot huvudvärken som höll på att spränga hennes huvud i bitar. Daughton, den söta men chockerande högljudda treåriga sonen till Edward och Melanie Carlisle, hade tillbringat de senaste tjugo minuterna med att spela ett spel som hette Explosion och som till stor del bestod av att han skrek "boom"!

Varken Melanie, kalla mig Mel, eller Edward, Teddy bland sina vänner, verkade bry sig om de ständigt återkommande skriken, så Jessie och Kyle försökte också nonchalera oljudet. De satt i Carlisles vardagsrum och inväntade en tänkt promenad ner till hamnen för brunch. Carlisles bodde bara tre kvarter från dem.

Kyle och Teddy hade den senaste halvtimmen stått utomhus och pratat medan Jessie bekantade sig själv med Mel i köket. Hon kom bara vagt ihåg henne från deras tidigare möte, men efter bara några minuter kände de sig bekväma med varandra.

Jag tänkte först be Teddy att grilla men jag vill inte att ni ska bli sjuka er första vecka här nere, sade Mel sarkastiskt. Mycket säkrare att gå till hamnen och äta.

Inte världens bästa kock alltså, sade Jessie med ett leende.

Låt mig bara säga så här. Om han någonsin erbjuder sig att laga mat, låtsas som att du har en nödsituation att ta hand om. För om du äter någonting som han har lagat till kommer du verkligen att ha en nödsituation att ta hand om.

Vad är det, raring? frågade Teddy när han och Kyle kom in. Han var en lite fet, degig men snygg kille med påbörjad flint i sitt blonda hår och blek hud som såg ut som om den skulle bli bränd efter fem minuter i solen. Jessie kände också att hans personlighet var ungefär densamma - degig och formbar. Någon djup instinkt som hon inte kunde förklara men hade lärt sig lita på under åren sade henne att Teddy Carlisle var en svag man.

Inget älskling, svarade hon glatt samtidigt som hon blinkade till Jessie. Jag ger bara Jessie lite viktig information om hur man klarar livet i Westport Beach.

Bra, svarade han. Se till att varna henne för trafiken på Jamboree Road och Pacific Coast Highway. Den kan vara en mardröm.

Det stod som nästa punkt på min lista, svarade Mel oskyldigt samtidigt som hon reste sig från kökets barstol.

När hon gick bort till vardagsrummet för att samla ihop Daughtons leksaker på golvet, kunde Jessie inte låta bli att notera att hon i sina shorts och sin polotröja och med en liten och nätt kropp bestod enbart av seniga muskler. Hennes kraftiga muskler och hennes biceps rörde sig imponerande när hon svepte upp ungefär ett dussin Matchbox-bilar i en snabb rörelse.

Hela hon, inklusive hennes korta svarta hår, hennes gränslösa energi och hennes ta-ingen skit-röst var helt tvärtemot det meningslösa chic från New York, som var exakt vad hon hade varit innan hon flyttade västerut.

Jessie gillade henne genast, även om hon inte kunde förstå vad som fått henne att falla för en tölpsom Teddy. Det störde något Jessies stolthet över att kunna läsa av människor och kändes lite oroande.

Är vi klara att gå, frågade Teddy. Han också snyggt klädd i skjorta och byxor.

Hämta bara din son så kan vi ge oss av, svarade Mel i en skarp ton.

Teddy, tydligt van vid tonläget, gick i väg och hämtade explosionsmaskinen. Något senare hörde de skrik och han kom tillbaka hållandes Daughton upp och ner i ett kraftigt tag om vristerna. Pappa sluta skrek pojken. Edward, sätt ner honom väste Mel.

Han tjatade emot sade Teddy samtidigt som han sänkte sin son mot golvet. Jag behövde påminna honom om att sådant inte är ok.

Men om han glidit ur händerna på dig och slagit i huvudet frågade Mel krävande.

Då hade han fått sig en nyttig läxa svarade Teddy, uppenbarligen omedveten om risken det medfört.

Kyle skrattade uppskattande tills han såg Jessies kyliga blick och försökte dölja skrattet i en hostning, men det var för sent och hon nonchalerade hans försök.

När de gick mot hamnen, på den väl underhållna gatan som gick parallellt med huvudvägen, tittade Jessie på hur hon och Kyle var klädda jämfört med det andra paret. Till och med Daughton, som hade sin fars bleka hud men sin mors mörka hår, hade nystrukna shorts och skjorta. Kyle var klädd i korta shorts och en T-shirt, själv hade hon kastat på sig en luftig, lantlig klänning i sista minuten.

Är du säker på att vi är klädda lämpligt för att äta brunch på er klubb? frågade hon Mel oroligt.

Äh, oroa dig inte för det. Ni är våra gäster. Klädkodspolicyn gäller inte för er. Endast medlemmar får påpekande för olämplig klädsel och eftersom Daughton är ett barn, skulle han bara få känna på en het spiskrok. Mel måste ha sett utseendet i Jessies ögon eftersom hon omedelbart lade handen på hennes handled och lade till, Jag skojar bara.

Jessie log åt sin oförmåga att slappna av. Just då sprang Daughton förbi henne med ett imponerande boom-skrik som fick henne att hoppa högt.

Han har en väldig massa energi sade hon och försökte låta beundrande.

Ja tillstod Mel, han kan vara jobbig, men jag älskar honom. Det är konstigt hur saker som kan irritera andra är charmigt när det handlar om ens egna barn. Du kommer att förstå när du får egna. Jag antar att det är vad du vill.

Jo svarade Jessie, vi har pratat om det ett tag, men det har uppstått en del förseningar under resans gång, men vi hoppas på att den här förändringen i våra liv skall ändra på det.

Jag måste varna dig. Ämnet kommer troligen att komma upp ofta bland de kvinnor du möter idag. De älskar att prata om barn och allt som är barnrelaterat. Du kommer förmodligen att få frågan om dina planer. Men försök att stå ut. Det är typ av standardkonversation här.

Tack för informationen sade Jessie samtidigt som de kom till slutet av gatan.

Hon stannade upp en stund för att ta in utsikten. De var vid kanten av en klippa och kunde se ut över Balboa Island och Promontory Bay. Efter det kom Balboahalvön, den sista biten av land före Stilla Havet. Det mörkblå vattnet fortsatte så långt hon kunde se för att slutligen, i horisonten, smälta samman med den ljusare, klarare skyn här och där beströdd med ett par lätta moln. Synen var betagande.

Närmare såg hon den väl frekventerade marinan med båtar på väg ut eller in, följande, ett för henne, oförklarligt system som verkade både mycket mer fritt och organiserat än landstrafiken. Människor, små som myror från där hon stod, vandrade runt i hamnområdet och bland dess många affärer och restauranger. Det såg ut som det kanske pågick en Bondens marknad eller något liknande.

Gatan övergick till en enorm stentrappa som ledde ner till komplexet. Trots träräcken på vardera sidan var den milt skrämmande.

Det övergår till väg igen 50 meter ner och den vinglar sig ner till hamnen sade Mel som kände Jessies motvilja. Vi kan gå den vägen istället för trappan, hon pekade, men den tar 20 minuter längre och har inte lika fin utsikt.

Nej, det här blir bra försäkrade Jessie henne. Jag har bara inte följt upp min trappträningsrutin och nu ångrar jag det.

Dina ben kommer bara att göra ont till en början sade Daughton samtidigt som han sprang in framför henne och tog ledningen.

Det finns inget som går upp mot att behöva skämmas för sina handlingar inför ett litet barn, sa Jessie och försökte skratta.

De startade den långa färden nerför trappan med Daughton först, därefter Mel och Jessie och sedan Kyle, medan Teddy kom släntrande sist. Efter någon minut var Daughton långt före dem och Mel rusade iväg för att fånga upp honom. Jessie kunde höra männen prata bakom henne, men hon

kunde inte riktigt uppfatta vad de talade om och med tanke på de svåra trappstegen ville hon inte heller vända sig om för att höra bättre.

Knappt halvvägs ner mötte hon en tjej i övre tonåren, iklädd enbart bikini och flip-flops och med en strandväska hängande över axeln. Hennes hår var fortfarande vått efter badet. Hennes kurviga kropp var imponerande och droppar från hennes våta hår rann ner på hennes exponerade och finlemmade kropp som knappt skyldes av hennes bikini. Hon såg ut som om bikinin skulle kunna brista var som vilken sekund som. Jessie försökte att inte stirra när de passerade varandra och undrade om Kyle gjorde samma sak.

Jäkla fin rumpa på den, hörde hon Teddy säga några sekunder senare.

Jessie stelnade ofrivilligt till, inte bara av grovheten utan för att flickan nästan säkert skulle ha varit nära nog för att höra vad han sa. Hon var frestad att vända sig och ge honom en bister blick när hon hörde Kyles röst. Sant lade han till och fnissade som en skolpojke.

Hon stannade och när Kyle han ifatt tog hon tag i hans underarm och stoppade honom. Teddy stannade också med ett förvånat uttryck.

Fortsatt Teddy sade hon med ett påklustrat leende, jag behöver bara prata med min man en stund.

Teddy gav Kyle en medkännande blick och gick sedan vidare utan någon kommentar. När hon var säker på att han var utom hörhåll vände hon sig mot sin man och viskade jag vet att ni är vänner sedan gymnasietiden, men tror du att ni kan uppföra er likadant nu?

Vad? frågade han avvaktande.

Den där flickan hörde säkert vad Teddy sade med en sliskig röst och så uppmuntrar du honom, barnsligt.

Det var väl ingen stor sak Jess, insisterade han. Han fällde bara en kommentar, kanske hon blev smickrad... och kanske hon blev förskräckt avbröt Jessie. Oavsett vilket, föredrar jag om min man inte förstärker kvinnan som sexobjekt. Är det en rimlig begäran?

Jösses är det så här du kommer att reagera varje gång vi möter en flicka i baddräkt?

Kyle, är det så här du kommer att reagera?

Kommer ni, ropade Teddy upp mot dem. Paret befann sig säkert femtio trappsteg längre ner.

Kommer, ropade Kyle tillbaka, varefter han med sänkt röst fortsatte, det är om du fortfarande känner för det vill säga. Därefter gick han iväg och tog trappan med två steg i taket.

Jessie tvingade sig själv till ett djupt andetag, hoppades att den frustration hon kände skulle rensas bort med utandningen, därefter följde hon efter.

Vi har inte ens hunnit färdigt med inflyttningen och han börjar bli som de skitstövlar jag har försökt undvika hela livet.

Jessie försökte säga till sig själv att en liten kommentar under påverkan av en gymnasiekompis inte innebar att hennes man plötsligt blivit en bracka, men hon kunde inte skaka av sig känslan att det här bara var början.

KAPITEL TRE

Fem minuter senare och med Jessie fortfarande ilsket tyst, gick de in i lobbyn på Club Deseo, som gav en efterlängtnad svalka från utsidans värme tack vare luftkonditioneringen. Jessie såg sig omkring, försökte känna in platsen. Hon kunde inte hjälpa att hon tyckte att namnet var lite väl storslaget. Enligt Teddy betydde det Önskeklubben, speciellt när hon såg vad hon hade framför sig verkade namnet väl storslaget.

Hon hade nästan missat entrén, en stor omarkerad men väderbiten ekdörr i en anspråkslös byggnad i den lugnare delen av hamnen. Lobbyn i sig själv var karaktärslös med en enkel pulpet, just nu bemannad av en underbart vacker brunett straxt över tjugoårsåldern. Hon såg flitig ut.

Teddy lutade sig fram och talade tyst med henne. Hon nickade och hänvisade gruppen till en smal korridor. Det var först när en annan, lika vacker och ung kvinna, men nu blondin, bad henne att lägga sin handväska i en korg som hon förstod att korridoren också fungerade som en dold metalldetektor.

När hon kommit igenom hallen fick hon tillbaka sin väska och den unga kvinnan visade att hon skulle följa efter de andra i sällskapet genom en panelklädd dörr som smälte in i väggen runt den. Hade hon varit ensam hade hon antagligen missat dörren helt.

När de kommit in genom dörren försvann också det karaktärslösa. Det grottnliknande cirkulära rummet hon såg framför sig hade två plan, det övre där hon stod, var fyllt av bord, medan det nedre hade en liten dansbana med bord runtomkring. En bred trappa ledde mellan de två planen.

Hela lokalen var beklädd med, vad som verkade vara återvunna plank från gamla segelskutor. De var av olika kvalitet och hade olika färger. Den hopplockade designen borde inte ha fungerat men gjorde det ändå på något sätt och gav stället en nautisk känsla, respektfull, inte obehaglig eller ful.

Det mest imponerande i lokalen var dock den bortre väggen som låg mot havssidan. Hela väggen bestod av tjockt glas. I övre halvan kunde man se havsytan och horisonten och i undre halvan såg man havet under ytan med fiskstim komma simmande. Det var en helt otrolig syn.

De leddes ner till ett stort bord på nedre planet där en grupp på runt 15 personer satt och väntade på dem. Teddy och Mel gick runt och presenterade dem, men Jessie försökte inte ens att komma ihåg namnen. Hon förstod dock att det var fyra par, med tillsammans sju barn.

Hon log och nickade artigt när var och en fullständigt dränkte henne i mer information än hon hann bearbeta.

Jag jobbar med marknadsföring på sociala media berättade någon som hette antingen Roger eller Richard för henne. Han skruvade hela tiden nervöst på sig och petade sig i näsan när han trodde att ingen såg.

Vi håller precis på att välja väggmattor sade kvinnan bredvid honom, en brunett med blonda slingor i håret. Hon kanske, kanske inte, var hans fru, men definitivt var hon intresserad av den solbrända mannen som satt mitt emot.

Det fortsatte likadant. Mel presenterade någon som Jessie egentligen inte försökte komma ihåg namnet på, i stället försökte hon att bedöma deras verkliga natur efter hur de såg ut, kroppsspråk och språkstil. Det var en slags lek som hon ofta använde sig av i obekväma situationer.

Efter presentationen kom det in ytterligare två vackra unga kvinnor som samlade ihop barnen, inklusive Daughton för att ta dem till piratgrottan, som enligt en av fruarna runt bordet var namnet på barnens lekyta. Jessie antog att den måste vara rätt häftig eftersom samtliga barn glatt följde med utan protester.

När barnen lämnat fortsatte måltiden mycket på det sätt som Mel hade varnat för. Två kvinnor som var tvillingar, eller i varje fall mycket väl skulle ha kunnat vara det, berättade om ett religiöst sommarläger för barnen. Historien handlade primärt om den berömda kvinnliga lägerledarens anskrämliga sångröst.

Hon lät som hon skulle föda barn sade den ena, medan den andra skrattade uppskattande. Jessie lyssnade inte så uppmärksamt och tappade bort sig i berättelsen då de avbröt och pratade i munnen på varandra hela tiden.

En kille med ett ovanligt långt och lockigt hår och med en bolo-slips som han var alldeles förälskad i berättade om detaljerna i ett hockeyspel som han deltagit i förra våren. Det var total ointressant. Hela femminutersberättelsen handlade om vem som gjorde mål och när. Jessie väntade på att historien skulle komma till någon slags poäng, som att någon kastade in en bläckfisk på isen eller åtminstone att någon ur publiken hoppade in på rinkens, men det fanns absolut inga överraskningar i historien..

Hur som, det var en grymt bra match avslutade han slutligen och hon visste att det nu var hennes tur att prestera tillbaka genom att le uppskattande.

Bästa berättelsen någonsin, borde ge ett Nobelpris sade Mel torrt i ett andetag och gav Jessie hennes enda roliga stund av tillställningen hitintills och lite av en andhämtning.

Mycket av konversationen handlade om olika kommande klubbevenemang, till exempel Halloweenfesten, Ta-in-båtarna-festen, vad det nu innebar och Semesterbalen.

Vad är Ta-in-b... började hon, men blev avbruten av en kvinna två platser ner som började skrika när en av servitörerna olyckligtvis stötte till ett glas och några droppar vatten råkade hamna på henne.

Satkärring muttrade hon alldeles för högt när servitören gick iväg. Straxt därefter reste sig alla männen, kysste sina fruar och sa hej då. Kyle tittade förvirrat på Jessie, jag antar att vi träffas senare sade han innan han följde efter de andra.

Hon nickade pliktskyldigast även hon förvånad. Det kändes som de deltog i en scen från Titanic, där allt manfolk efter middagen gick iväg för att prata affärer och politik över ett glas konjak i rökrummet.

Jessie såg hur männen tog sig fram mellan borden tills de kom till en ornamenterad dörr i hörnet av rummet, vaktad av en muskulös man med allvarlig uppsyn. Han såg ut som en dörrvakt på en nattklubb, enda skillnaden var att han bar smoking. När männen närmade sig flyttade han sig för att låta dem komma in. Han verkade titta skeptiskt på Kyle tills Teddy mumlade något till honom, varefter vakten nickade och log mot Kyle.

Resten av brunchen gick snabbt. Som Mel sagt centrerade konversationen runt barn och väntade barn, minst två av kvinnorna var tydligt gravida.

Jag vill bara ge nästa servitör som blänger på mig när jag ammar en käftsmäll, sade en kvinna som hette Katlyn eller Kaitlyn.

Jag var alldeles för undergiven och tillmötesgående efter att Warner föddes.

Hota med att stämma, sade brunetten med blonda slingor. Jag gjorde det och fick ett presentkort på 100-dollar. Den bästa delen var att ingen egentligen gjort något fel. Jag bara klagade över den känsla av att inte vara komfortabel som jag kände.

Jessie, som var den enda runt bordet som inte hade barn, försökte ändå delta i diskussionen, frågade artigt om skillnaden mellan den kommunala skolan, en soptipp enligt de andra och den privata som de flesta tyckte föredra att skicka sina barn till.

När Jessie lyssnade till de olika åsikterna om de bästa dagisen, förskolorna och den generella konsensusen kring vilken mataffär som var bäst, kände hon sig förvirrad. Hon nöp sig själv i benet ett par gånger när de andra kvinnorna uttalade sig om bra kyrkor, bästa gym och var man kunde hitta bästa klänningen för semesterbalen.

Men så småningom gav hon upp att försöka hålla reda på vem som sa vad, eller till och med erbjuda intetsägande bekräftelser, och bosatte sig i rollen som passiv observatör, som om hon tittade på det sociala beteendet hos någon särskild ovanlig art i naturen.

Är detta livet jag har väntat på? Luncher med damer som fokuserar på vilket gym som har den bästa spinningklassen? Är det den här världen som Kyle har tänkt att bli en del av? Om så är fallet, bara låt mig dö nu.

Vid någon tidpunkt insåg hon att Mel knackade henne på axeln för att låta henne veta att brunchen var över och att hon behövde hämta Daughton. Tydligen skulle Teddy och Kyle träffa dem i lobbyn.

Jessie nickade, sade vänligt adjö till kvinnorna vars namn hon inte kunde komma ihåg och följde, helt tom i huvudet, med Mel till Pirate's Cove. Hon kände sig desorienterad och utmattad och ville inget annat än att gå hem, ta ett bad, ett glas vin och sova. Hon tittade på klockan och blev förvånad över att upptäcka att den inte ens var tretton.

*

Det skulle dock dröja innan hon fick koppla av. Efter promenaden tillbaka till Carlisles hus och det obligatoriska eftersnacket där, gick de äntligen hem, men stannade till vid Costco för att handla. Jessie föreställde sig de avvisande ansiktena från sina brunchkamrater.

Senare, på kvällen när hon tvättade ansiktet medan Kyle borstade tänderna, hade de återhämtat sig nog för att gå igenom dagens händelser.

Vad hände i det hemliga rummet som ni gick till? frågade hon, hade de dig till att klä av dig till bara kalsongerna, för att sedan ge dig tio piskrapp eller?

Jag var faktiskt lite orolig för vad som skulle finnas bakom den där dörren, erkände Kelly samtidigt som de gick till sovrummet. Men det visade sig vara en väldigt välutrustad sportbar. De visade sport på TV:n, en servitör gick runt och tog upp beställningar av drycker och några killar bytte till eller från golfkläder.

Så, inget rökrum med konjak, frågade hon och undrade om han förstod vad hon refererade till.

Inte vad jag kunde se, även om jag märkte att Leonardo DiCaprio vandrade planlöst genom omklädningsrummet.

Snyggt jobbat maken svarade Jessie uppskattande samtidigt som hon lade sig i sängen. Du hänger fortfarande med.

Tack, frun svarade han och gled in under täcket bredvid henne. Egentligen hörde jag att det fanns ett rökrum där någonstans, men jag letade inte efter det. Jag tror att det är gömt i ett hörn som är undantaget från klubbens regler för rökning och jag slår vad om att jag kunde ha fått en konjak där om jag hade frågat.

Träffade du någon intressant person, frågade hon samtidigt som hon släckte sänglampan.

Överraskande nog ja, sade han. De var alla ganska trevliga och eftersom två av dem letade efter potentiella investeringar gjorde det dem intressanta för mig. Jag tror att klubben kan vara en riktig bra resurs för affärerna. Du?

Alla var väldigt trevliga svarade Jessie tveksamt, och hoppades att rummet var tillräckligt mörkt för att dölja hennes rynkade panna. Mycket vänliga och med alla slags erbjudanden om hjälp med allt jag behöver.

Varför tycker jag mig höra ett men i det där?

Nja, det är bara det att inte en enda gång under hela tiden jag var med dem, pratade någon av dessa kvinnor om något annat än barn, skola eller familj. Inget om deras jobb eller aktuella händelser. Det kändes bara så lantligt.

Kanske ville de bara undvika kontroversiella ämnen under en brunch med någon nyinflyttad, föreslog Kyle.

Är jobb ett kontroversiellt ämne nu för tiden?

Jag vet inte, Jessie. Är du säker på att du inte läser in för mycket i en oskyldig brunch?

Jag påstår inte att de var som "Fruarna i Stepford" eller något sådant, svarade hon, men bortsett från Mel var de alla mycket narcissistiska. Jag tror inte någon av dem bryr sig särskilt mycket om vad som händer utanför deras egna lilla värld. Jag bara menar att det gav mig en lite klaustrofobisk känsla.

Kyle satte sig upp in sängen.

Det där låter bekant sade han med oro i rösten. Bli inte arg nu, men senast du pratade om klaustrofobisk var när .. Jag vet när jag pratade om det senast avbröt hon irriterat. Det här är inte samma sak.

Ok, svarade han, men du förstår väl ändå att jag undrar hur det är med din medicinering, fungerar doseringen fortfarande? Tror du att du kanske skulle boka en tid med doktor Lemmon?

Jag mår bra Kyle svarade hon, samtidigt som hon gick upp ur sängen. Allt handlar inte om "det". Kan jag inte beskriva en känsla utan att du börjar dra förhastade slutsatser?

Naturligtvis svarade han, förlåt mig. Snälla kom och lägg dig igen.

Jag menar allvar. Du var inte där. Medan du satt och slappade med killarna, satt jag med ett påklistrat leende medan kvinnorna pratade nedlåtande om kaféer. Det är inte en medicinsk fråga. Det är en kvinnorna här är hemska fråga.

Jag är ledsen Jessie, upprepade han. Jag skulle inte ha föreslagit att det berodde på medicinerna.

Jessie tittade på honom, slets mellan om hon skulle förlåta honom eller trycka till honom lite till. Hon bestämde sig för att inte göra något av det i stället sade hon, jag är snart tillbaka, måste gå och lugna ner mig lite. Jag säger god natt nu om det är så att du somnat när jag kommer tillbaka.

Ok, svarade han motvilligt. God natt, älskar dig.

God natt sade hon och gav honom en kyss trots att hon inte kände för det, jag älskar dig också.

Hon lämnade sovrummet och gick omkring i huset, väntande på att hon skulle slappna av och känslan av frustration släppa. Hon försökte få känslan av ovisshet bort ur huvudet, men den kom snabbt tillbaka och irriterade henne med att ligga där och gnava.

Hon hade precis lugnat ner sig så pass att hon trodde att hon skulle kunna sova när hon hörde samma avlägsna knakande i huset som natten innan, bara att den här gången hörde hon det tydligare. Hon följde ljudet tills hon trodde att hon funnit källan, vinden.

Hon stannade precis under luckan till vinden i övervåningens korridor. Efter ett ögonblicks tvekan grep hon repet till luckan och drog ner den. Knakandet hördes betydligt tydligare nu. Hon klättrade uppför den nerfällbara stegen så tyst som hon kunde och försökte att inte tänka på hur denna typ av beslut alltid slutade dåligt i skräckfilmer. När hon kommit uppför stegen tog hon fram sin mobiltelefon och använde dess ficklamps-funktion för att lysa upp vinden. Men bortsett från några gamla, tomma kartonger var utrymmet tomt och knakningen hade slutat.

Jessie klättrade försiktigt tillbaka ner, stängde luckan, men var för uppgjagad för att sova. Hon återupptog sin rastlösa vandring. Så småningom hamnade hon i sovrummet som de planerat att ha för deras första barn, när och om de någonsin fick något.

Det var omöblerat men Jessie kunde se framför sig var spjäsängen skulle stå. Hon tänkte sig den vid borte väggen med en elektronisk barnvakt hängande över. Hon lutade sig mot väggen och sjönk sedan ner så hon satt med sina knän framför ansiktet och armarna hårt omslutande underbenen. Samtidigt som hon försökte intala sig själv att livet på den här konstiga platsen skulle bli mycket bättre än det verkat hitintills.

Uppfattar jag allt det här fel?

Hon kunde inte låta bli att undra om hennes mediciner kanske behövde justeras. Hon var inte säker på om hon var för hård mot Kyle eller om hon bedömde Club Deseo-kvinnorna för hårt. Var det faktum att Kyle anpassade sig så lätt till denna plats och att hon inte hade samma anpassningsförmåga, hennes sprödheter eller alltihop orsaken? Han verkade redan hemma, som om han hade bott här i flera år. Hon undrade om hon någonsin skulle komma till den punkten.

Hon var inte säker på om hon bara var nervös eftersom hennes sista termin började i morgon och hon skulle behöva återvända tillbaka till världen av att studera våldtäktsmän, rovdjur och mördare och hon var inte säker på om knaket som hon fortsatte att höra var verkligt eller bara i hennes huvud. Just nu var hon inte säker på mycket om någonting och det skrämde henne.

KAPITEL FYRA

Jessie var andfådd och hennes hjärta dunkade. Hon var sen till lektionen. Detta var hennes första lektion på University of California campus i Irvine och att hitta till föreläsningssalen hade varit svårt. Efter att den sista kvartsmilen irrande ha sprungit genom campus i den ökande värmen, rusade hon in genom dörren. Pannan pärlade av svett och hennes topp kändes lätt fuktig.

Professor Warren Hosta, en lång, smal man i femtioårsåldern med små, misstänksamma ögon och en ensam liten tofs av gråsvart hår mitt på huvudet, hade tydligen varit mitt i en mening när hon kastade sig in klockan 10:04. Hon hade hört rykten om hans otålighet och i allmänhet kärva uppförande och han gjorde henne inte besviken på den punkten. Han tystnade och väntade på att hon skulle hitta sin plats, stirrande på henne hela tiden.

Kan jag fortsätta frågade han henne sarkastiskt.

Bra start, Jessie. Ett utmärkt sätt att göra ett bra första intryck.

Ledsen professorn, svarade hon. Campus är nytt för mig och jag hade lite svårt att hitta

Jag hoppas att dina kunskaper inom ämnet är bättre än din orienteringsförmåga,” svarade han ironiskt innan han återvände till sin föreläsning. Som jag sa, för de flesta av er kommer detta att vara er sista kurs innan ni får er magisterexamen i rättspsykologi. Tro mig, det blir ingen söndagspromenad precis.

Jessie öppnade sin ryggsäck så tyst som möjligt för att ta fram anteckningsblock och penna, men dragkedjans ljud förstärktes i rummet. Professorn blängde åter på henne, men fortsatte föreläsningen.

Jag kommer att lämna ut kursplanen om ett ögonblick, sade han men generellt är det detta som förväntas av er. Utöver det vanliga kursarbetet och tillhörande tentor kommer de av er som ännu inte har slutfört ert examensarbete ombes att skicka in och försvara det. Dessutom kommer alla - avslutade avhandlingar eller inte - att få gå på praktik. Några av er kommer att tilldelas en kriminalvårdsanstalt, antingen California Institute for Men i Chino eller California Institute for Women i Corona, som båda har ett antal våldsförbrytare. Andra kommer att hamna på högriskenheten på DSH-Metropolitan, som är ett statligt sjukhus i Norwalk. De behandlar patienter som ofta kallas kriminellt sinnessjuka, även om lokala samhällsfrågor förhindrar dem från att acceptera patienter med en historia av mord, sexbrott eller flykt.

En laddad spänning passerade genom rummet när eleverna alla tittade på varandra. Det var det här de väntat på, kämpat för. Resten av föreläsningen var ganska okomplicerad, med en beskrivning av deras kursarbete och detaljer om hur de skulle skriva sina avhandlingar.

Lyckligtvis hade Jessie avslutat och försvarat sitt examensarbete medan hon fortfarande var kvar på USC, så hon lade inte speciellt mycket uppmärksamhet på den delen. I stället återvände hennes tankar till den udda brunchen på båtklubben och hur hon, trots allas vänlighet och generositet, kände sig oroad över det som hon upplevt.

Det var först när föreläsningen återvände till praktiken som hon började fokusera på vad som sades igen. Studenterna ställde logistiska och akademiska frågor. Jessie hade själv en, men bestämde sig för att vänta med den tills efter föreläsningen. Hon ville inte dela den med gruppen.

De flesta av hennes kurskamrater ville helt klart göra sin praktik på ett av fängelserna. Omnämmandet av ett samhällsförbud mot våldsförbrytare vid Norwalk-sjukhuset tycktes begränsa dess popularitet.

Så småningom avslutade professor Hosta föreläsningen och studenterna började lämna rummet. Jessie tog god tid på sig med att stoppa tillbaka penna och anteckningsblock i ryggsäcken. Ett fåtal studenter fortsatte att ställa frågor till Hosta och inte förrän även de gått och professorn själv förberedde sig för att lämna rummet gick Jessie fram till honom.

Återigen, ursäkt för min sena ankomst professor Hosta sade hon samtidigt som hon försökte att inte låta allt för inställsam. Efter bara en lektion hade hon fått en stark känsla av att Hosta föraktade

ryggradslöst krypande. Han tycktes föredra nyfikenhet och rättframhet även om den sträckte sig från oförsämdhet till respekt.

Du låter inte speciellt ursäktande fröken ... svarade han med upplyfta ögonbryn.

Fru Hunt, Jessie Hunt och jag är inte riktigt sanningsenlig erkände hon, samtidigt som hon bestämde sig för att uppriktighet var rätta vägen att gå. Jag bara tyckte att artighet skulle vara rätta vägen att gå om jag skulle få svar på min verkliga fråga.

Som är...? frågade han med ögonbrynen upphissade ytterligare ett steg.

Hon hade fångat hans uppmärksamhet.

Jag uppmärksammade att ni sa att DSH-Metro inte accepterade patienter med en våldshistoria.

Det är korrekt, svarade han. Det är deras policy, jag citerade faktiskt deras webbsida.

Men professorn, vi vet båda att det inte är helt sant. Norwalksjukhuset har en liten sluten avdelning för att behandla vissa patienter som begått väldigt våldsamma brott. Där finns till exempel seriemördare, våldtäktsmän och personer som begått kriminella brott mot barn.

Han stirrade oberörd på henne en lång stund innan han svarade.

Enligt departementet för statliga sjukhus, hanterar DSH-Atascadero i San Luis Obispo dessa fall, svarade han med ett uttryckslost ansikte. Metro hanterar icke-våldsförbrytare, så jag är inte säker på vad du refererar till.

Naturligtvis vet ni det, sade Jessie, självsäkrare än hon hade förväntat sig. Den kallas den icke-rehabiliterande avdelningen, eller NRD förkortat. Men det är bara det tråkiga uttrycket de använder för offentligheten. Internt och inom straffrättsliga kretsar är NRD känd som högrisk-enheten på DSH-Metro, vilket jag råkade märka var beteckningen ni använde för att beskriva den under föreläsningen..

Hosta svarade inte. I stället studerade han henne obevekligt i flera sekunder innan han äntligen fick ansiktet att bryta ut i ett litet leende. Det var första gången hon såg något som liknade ett skratt från honom.

Kom sade han och pekade mot dörren. Du vinner specialpriset, fru Hunt. Det har gått tre terminer sedan en student senast tog upp mitt lilla verbala trick. Alla är så avstängda av gemenskapsstandarden att ingen undrar vad hänvisningen till hög risk handlar om. Men det är uppenbart att du var bekant med NRD långt innan du kom till föreläsningen idag. Vad vet du om den?

Tja, började hon försiktigt. Jag gick mina första terminer på USC och vad NRD jobbar med är en slags öppen hemlighet där.

Fru Hunt, det där är en lögn. Det är inte en öppen hemlighet. Även inom brottsbekämpningen och det psykiatriska samhället är det en högst välbevarad hemlighet. Jag uppskattar att färre än tvåhundra människor i regionen är medvetna om dess existens. Mindre än hälften av dem känner till anläggningens fulla karaktär och ändå gör du det på något sätt. Förklara dig själv och den här gången, låt oss släppa den försiktiga kvinnliga tveksamheten.

Nu var det Jessies tur att bestämma sig för hur hon skulle fortsätta.

Du har kommit så här långt. Kanske också dags att ta det sista språnget.

Jag skrev min avhandling om NRD svarade hon honom. Det fick mig nästan relegerad från programmet.

Hosta stannade och såg en kort stund bedrövad ut innan han återfann sitt lugn.

Så det var du frågade han och lät imponerad när han fortsatte nerför korridoren. Den avhandling är smått legendarisk bland dem som har läst den. Om jag minns rätt var titeln ungefär "Inverkan av icke-rehabilitativ långvarig fängelsevård av kriminellt sinnessjuka", men ingen lyckades ta reda på vem den verkliga författaren var, Jane Don't. Det fanns ju ingen officiell adress till namnet.

Jag måste tillstå att jag var ganska stolt över namnvalet men att ljuga om det var inte mitt val

Vad menar du frågade Hosta, klart förbryllad.

Jessie undrade om hon närmade sig slutet på vad hon kunde prata om. Men så påminde hon sig om orsaken till att hon i första hand tilldelats att arbeta med Hosta och beslutade att det inte fanns någon anledning att inte tala sanning.

Min handledare lämnade in avhandlingen till dekanen, förklarade hon. Han tog snabbt in flera brottsbekämpande och medicinska experter, jag får inte nämna dem annat än med den charmiga termen panelen. Jag förbjöds att prata med reportrar eller liknande.

Det låter spännande, sade Hosta och han tyckte mena det.

Det kanske låter så, men då var skrämmande ett mer lämpligt ord. Så småningom bestämde de sig för att inte fängsla mig. När allt kom omkring så fanns allt jag skrivit redan dokumenterat, det var de och inte jag som stod för den hemliga psykiatriska behandlingen. Universitetet enades om att jag inte hade gjort något tekniskt fel och gick med på att inte regliger mig, även om allt om avhandlingen förklarades som klassificerad hemlighet. Institutionen bestämde att myndigheternas förhör av mig kunde ersätta mitt avhandlingsförsvar och jag fick underteckna flera dokument där jag lovade att inte diskutera ärendet med någon, inklusive min make, inte heller att jag skulle bli utsatt för eventuellt åtal, även om de inte har sagt just det rakt ut.

Då fru Hunt, undrar jag, hur kommer det sig att vi har den här konversationen?

Jag fick en ... låt oss kalla det en speciell dispens. Jag fick fortsätta min utbildning och ställde själv ett specifikt villkor. Men för att slutföra mina studier måste min nya handledare göras åtminstone ytligt medveten om vad jag hade skrivit. De instanser som tittar på fakulteter vid varje universitet i Orange County bestämde sig för att ni var den enda som uppfyllde deras krav. Skolan har ett magisterprogram i kriminell psykologi som ni leder. Ni har en relation till NRD och har gjort fältarbete där. Ni har till och med det som ett praktiskt alternativ som tas fram i de i sällsynta fall när en student uttrycker intresse och visar löftesrika resultat. Ni är mitt enda alternativ på femtio mil i alla riktningar.

Jag antar att jag skall känna mig smickrad, men vad händer om jag vägrar att bli er handledare, frågade han.

Ni skall ha fått ett besök av en representant för panelen som skulle ha förklarat situationen för er. Konstigt att de inte hört av sig, de brukar vara noggranna.

Hosta tänkte efter en stund.

Jag har nyligen fått flera mail och ett röstmeddelande från en doktor Rainer, men jag ignorerade dem då jag inte kände igen namnet sade han.

Jag rekommenderar att ni besvarar dem professorn, kanske namnet är en pseudonym för någon ni redan känner.

Det ska jag göra. I vilket fall som helst antar jag att jag inte kommer att behöva gå igenom alla vanliga byråkratiska irrgångar för att få dig behörig att göra din praktik på NRD?

Att få göra den där var min verkliga fråga som jag pratade om tidigare. Det var anledningen till att jag accepterade deras sekretessbeläggning utan allt för mycket krånglande svarade Jessie upphetsat, jag har väntat nästan två år på att få göra det här.

Två år, sade Hosta förvånat, om du skrev din uppsats för så länge sedan borde du väl fått din examen för länge sedan.

Det är en lång historia som jag kan berätta vid ett annat tillfälle, men för nu, kan jag räkna med ert godkännande av min praktik på DSH-Metro och specifikt på NRD?

Om din historia stämmer ja, men jag måste givetvis kontrollera den. De hade kommit fram till hans kontorsdörr, han låste upp den, men bjöd inte in henne. Jag måste ställa samma fråga som jag ställer till alla studenter som vill göra sin praktik där, är du säker på att du verkligen vill det här?

Hur kan ni ifrågasätta det efter vad jag berättat för er?

Eftersom det är en sak att läsa om de personer som hålls inlåsta där och en helt annan att interagera med dem, det kommer du snabbt att upptäcka. Jag antar, efter vad jag minns från din uppsats, att du vet om några av de intagna som hålls där.

Några, jag vet att serievåldtäktsmannen från Bakersfield, Delmond Stokes hålls där och den dubbla barnmördaren som fångades förra året av en pensionerad kvinnlig polis och jag är rätt säker på att Bolton Crutchfield hålls där också.

Hosta tittade på henne som han försökte bestämma sig för vad han skulle säga. Slutligen verkade han ha bestämt sig. Det är honom du vill observera eller hur?

Jag måste erkänna att jag är nyfiken på honom. Jag har hört så många och olika historier om honom, jag vet inte hur många av dem som är sanna.

En historia som jag kan lova dig är sann är att han brutalt mördade 19 personer under loppet av ungefär två och ett halvt decennium det är ett ovedersägligt faktum, glöm aldrig det.

Har ni mött honom, frågade Jessie.

Ja, jag intervjuade honom vid två tillfällen.

Hur var det?

Fru Hunt, det är en lång historia så det får vi ta en annan gång sade han och använde hennes egna ord. Nu kommer jag att kontakta doktor Ranier för att kontrollera er historia. Under förutsättning att den stämmer kommer jag att kontakta dig angående praktiken, Jag antar att du vill komma igång så fort som möjligt.

Helst i morgon om det vore möjligt.

Ja lite längre tid tar det nog. Du får ha lite tålamod. Adjö fru Hunt och med det stängde han dörren och lämnade Jessie ensam kvar i korridoren. Hon vände sig om för att gå tillbaka, men insåg att hon varit så upptagen av deras konversation att hon inte noterat vägen. Hon tänkte på sitt eventuellt kommande möte med Bolton Crutchfield. Det gjorde henne både upphetsad och skrämd. Hon skulle gärna ha pratat med honom nu. Hon hade önskat, nej haft ett behov av det ganska länge. Möjligheten att det kanske skulle ske nu gav henne pirningar av förväntan. Hon hade så många saker att fråga, också sådant som ingen annan kände till och han var den enda som kunde besvara. Hon var inte säker på om han var villig till det och om han var det, vad kunde han komma med för motkrav?

KAPITEL FEM

Jessie var så upphetsad att hon ringde Kyle på väg hem från universitetet, även om hon visste att han alltid var upptagen och nästan aldrig svarade. Det var ingen skillnad den här gången, men hon lämnade ett röstmeddelande.

Hej älskling, sade hon efter pipet. Jag ville bara tala om att min första dag för terminen gick otroligt bra. Professorn är lite speciell, men jag tror att det kommer att fungera att jobba med honom och jag hoppas att få börja min praktik snart, kanske redan den här veckan om allt går som det skall. Jag känner mig faktiskt lite omtumlad. Jag hoppas att du har en bra dag också. Jag tänkte laga till oss en lite speciell middag i kväll, nu har vi ju hitta kartongerna med alla kökssaker. Ring och tala om när du tror att du kommer att vara hemma så skall jag förbereda något gott, vi kanske kan öppna en av de där vinflaskorna vi sparat och kanske också börja expandera vår lilla familjeenhet. Ok, vi hörs. Jag älskar dig.

Hon stannade till vid Bristol Farms och kostade på sig att köpa ett par fina havsabborrar som hon planerade att fylla och steka hela. Hon hittade även lite broccoli som såg fin ut och tog dem också. På väg mot kassan såg hon potatishjärtan och tog även några sådana.

Hon funderade på att köpa någon smarrig efterrätt, men visste att Kyle hade jobbat hårt och inte ville ha, dessutom hade de lite italiensk glass i frysen om de skulle vilja ha. När hon betalat hade hon hela menyn klar för sig.

*

Jessie tittade på de orörda mattallrikarna på matbordet, sedan tittade hon på sin telefon för tredje gången på fem minuter. Klockan var nästan kvart över sju och fortfarande inget från Kyle.

Han hade sms:at henne straxt efter att hon lämnat sitt röstmeddelande om middagsplanerna och skrivit att han tyckte det var en utmärkt idé och att han beräknade att vara hemma runt arton trettio. Men nu hade det snart gått ytterligare fyrtiofem minuter och han hade fortfarande inte kommit. Vad värre var, han hade inte kontaktat henne heller.

Hon hade förberett allt så det skulle vara varmt och på bordet vid arton fyrtiofem om han skulle vara lite försenad.

Men han hade inte dykt upp. Hon hade sms:at honom två gånger och lämnat ett röstmeddelande, men han hade inte besvarat något av dem. Nu låg fisken där, nästan kall och stirrade på henne med en osympatisk blick

Slutligen vid nitton tjuogoett, ringde han henne. Av oljudet i bakgrunden förstod hon att han var på en bar.

Hej, Jess, skrek han för att överrösta musiken. Ledsen för det sena svaret. Hur är det med dig?

Jag har varit orolig över dig svarade hon och försökte hålla sin frustration borta från rösten.

Åh, svarade han och lät bara lite ångerfull, jag avsåg inte att oroa dig, ledsen, något dök upp i sista stund. Teddy ringde runt arton och sade att han hade några potentiella kunder till mig. Han frågade om jag kunde möta dem på en bar som heter Sharkie's nere i marinan. Jag tyckte inte att jag kunde säga nej till en sådan möjlighet när jag är den nya killen på kontoret, ja du vet.

Du kunde inte ringa och låta mig veta?

Mitt fel, men allt gick så fort vrålade han, så det slank mellan stolarna. Jag fick inte en chans att smita undan för att ringa dig förrän nu.

Jag har lagat till en stor och extra fin middag till oss i kväll för att fira, minns du det Kyle? Jag öppnade en flaska vin som kostar hundra dollar. Det var tänkt att bli en romantisk kväll.

Jag vet svarade han, jag vet. Men jag kan inte missa det här tillfället. Jag tror att jag kan räkna in båda Teddys vänner som klienter och vi kan fortfarande prova på lite barntillverkning när jag kommer hem.

Jessie suckade djupt för att kunna hålla rösten lugn innan hon svarade. Klockan kommer att vara mycket innan du kommer hem, jag kommer att vara trött och du halvfull, det var inte så jag tänkt mig det.

Lyssna Jessie. Jag är ledsen att jag inte ringde, men vill du att jag bara skall släppa ett sådant här tillfälle? Jag sitter inte bara och dricker drinkar här. Jag gör affärer och försöker att skaffa ett par nya vänner samtidigt. Vad är det för fel i det?

Jag antar att jag just lär mig dina prioriteringar, svarade hon.

Jessica, du vet att du alltid är den som kommer först för mig insisterade Kyle, jag bara försöker hitta en balans i allting. Jag antar att jag gjort bort mig. Jag lovar att komma hem runt nio. Passar det in i ditt schema?

Han hade låtit uppriktig fram till sista meningen som dröp av sarkasm och förbittring. Den känslomässiga väggen som Jessie hade upprättat mellan dem hade långsamt smulats sönder tills hon hörde de orden.

Gör som du vill sade hon bryskt och stängde av samtalet.

Hon stod upp och fick ett glimt av sig själv i matsalsspegeln. Hon hade tagit på sig en blå klänning med satinhalsring och en lång slits ner på höger sida som började vid hennes övre lår. Håret var uppsatt i en nonchalant knut som hon hade hoppats skulle fungera som en del av förförelsen efter middagen. Klackskorna som hon satt på sig ökade hennes längd från hennes vanliga etthundrasjuttioåtta centimeter till väl över etthundraåttiotre.

Plötsligt kändes allt så löjligt. Hon spelade ett sorgligt spel. Men när det kom till kritan var hon bara ännu en patetisk hemmafru som väntade på att hennes man skulle komma hem och ge hennes liv en mening.

Hon tog tallrikarna, gick ut i köket och slängde båda portionerna, fisk och alltihop i soporna. Sedan gick hon och klädde om till en mjukisdräkt. När hon kom ner igen tog hon den öppnade Shiraz-flaskan och fyllde upp sig ett fullt glas, tog sig en klunk och gick in till vardagsrummet.

Hon sjönk ner i soffan, slog på TV:n och började titta på vad som visade sig vara en del av en maratonserie som kallades livet under noll. En reality-serie som handlade om människor som frivilligt bodde i en avlägsen del av Alaska. Hon rättfärdigade det med att det fanns folk som hade det värre än hon och att serien skulle göra att hon mera uppskattade att hon bodde i ett fashionabelt hus i södra Kalifornien, drack dyrt vin och hade en 178-centimeters platt-TV. Någonstans under tredje episoden och efter halva Shirazflaskan somnade hon.

*

Hon väcktes av Kyle som försiktigt skakade hennes skuldra. Hon tittade upp med trötta ögon, hon kunde se att han var halvfull

Vad är klockan? frågade hon mumlande.

Lite över elva.

Skulle du inte komma hem runt nio? frågade hon.

Jag blev uppehållen sade han fåraktigt. Lyssna älskling, jag vet att jag skulle ha ringt dig tidigare, det var idiotiskt att inte göra det, jag är verkligen ledsen.

Ok svarade hon. Hennes mun kändes torr och hon hade huvudvärk.

Han drog ett finger längs med hennes arm.

Jag vill kompensera dig, erbjöd han sig suggestivt.

Inte i natt Kyle svarade hon, ryckte bort hans hand och reste sig upp. Jag känner inte för det. Inte ens lite grann. Kanske du nästa gång kan försöka att inte få mig att känna mig som jag vore bortkastad tid. Jag skall gå och lägga mig.

Hon gick uppför trappan och motstod frestelsen att titta på honom för att se hans reaktion. Bara gick utan ett ord till. Kyle sade inget och hon gick direkt till sängen och lade sig utan att ens släcka lyset. Trots muntorrheten och huvudvärken somnade hon inom en minut.

*

Jessie kände en stickig gren skrapa mot hennes kind när hon sprang genom den mörka skogen. Det var vinter och hon visste att även hennes bara fötter, hennes fotsteg som klampade på de torra löven som låg över snön var så högljudda att han antagligen skulle höra henne, men hon hade inget val. Hennes enda chans var att röra på sig och hoppas att han inte skulle hitta henne, men hon kände inte till skogen lika väl som han gjorde. Hon sprang blint och hade helt tappat orienteringen. Hon tittade efter något hon kunde känna igen för att veta var hon var. Hennes ben var för korta, hon förstod att han var på väg att hinna i fatt.

Hon kunde höra hans tunga fotsteg och hans ännu tyngre andhämtning och det fanns ingenstans där hon kunde gömma sig.

KAPITEL SEX

Jessie satt upprätt i sängen, hon vaknade av sitt eget skrik. Det tog en stund för henne att orientera sig och inse att hon var i sin egen säng i Beach Port, fortfarande iklädd de kläder hon haft på sig när hon onykter lagt sig kvällen innan. Hon badade i svett, hennes andhämtning var kort och yttlig och hon tyckte hon kude höra blodet rusa genom ådrorna.

Hon lyfte sin hand upp till sin vänstra kind, ärrret från grenen fanns fortfarande där men det hade bleknat så det gick nästan att helt dölja det med smink, till skillnad från det längre som sträckte sig utmed hennes högra nyckelben, men hon kunde fortfarande känna var det stod ut från resten av huden. Hon kunde nästan känna de skarpa stygnen fortfarande.

Hon tittade åt vänster och såg att sängen var tom. Hon kunde se att Kyle hade sovit där på grund av avtrycket på hans kudde och det oordnade lakanet, men hon kunde inte se honom någonstans. Hon lyssnade efter ljudet från duschen men huset var tyst. När hon tittade på väckarklockan såg hon att klockan var sju och fyrtiofem. Han hade redan åkt till jobbet.

Hon släpade sig ur sängen och försökte ignorera den bankande huvudvärken när hon hasade sig till badrummet. Efter en femton minuters dusch, hälften av tiden tillbringade hon med att bara sitta på de kalla golvplattorna, kände hon sig redo att klä sig och gå ner. I köket såg hon en lapp stödd på frukostbordet. Hon läste "Beklagar gårdagskvällen återigen. Skulle älska ett nytt försök när du känner dig mogen. Jag älskar dig.

Jessie lade meddelandet åt sidan, gjorde i ordning sig en kopp kaffe och en tallrik gröt, det enda hon kände att hon kunde få i sig nu. Hon lyckades få i sig hälften av gröten och slängde resten. Därefter gick hon till det det främre vardagsrummet där ett dussintal ouppackade flyttlådor väntade på henne.

Hon satte sig i fästmanssoffan, ställde kaffekoppen i hörnet av bordet och drog en av lådorna mot sig. När hon frånvarande gick igenom lådan, kryssade hon av saker när hon hittade dem, hennes tankar gick till NRD-uppsatsen.

Hade det inte varit för deras gräl, skulle Jessie nästan säkert ha berättat för Kyle inte bara om hennes förestående praktik på anläggningen utan också om efterdyningarna av hennes ursprungliga avhandling, inklusive förhöret med henne. Det skulle ha varit en kränkning mot hennes NRD och beslutet kring det, men hon hade önskat att han skulle veta.

Han kände självklart till de breda dragen, eftersom hon hade diskuterat projektet med honom när hon utförde det. Men panelen hade avkrävt henne tystnad om det, även vad det gällde inför sin man.

Det hade känts konstigt att dölja en så stor del av sitt liv för sin partner. Men hon var säker på att det var nödvändigt och förutom annat än några allmänna frågor om hur det hela hade gått, pressade han henne inte riktigt på ämnet. Några vaga svar lämnade honom nöjd, vilket hade varit en lättnad vid den tidpunkten.

Men gårdagen, med sin entusiasm för vad hon skulle göra - att besöka ett mentalsjukhus för mördare - hade gjort att hon varit beredd att äntligen berätta för honom, trots förbudet och dess konsekvenser. Om deras gräl hade haft ett positivt resultat var det att det hindrade henne från att berätta för honom vilket hade satt bådas deras framtid i fara.

Men vilken typ av framtid är det om jag inte kan dela mina hemligheter med min egen man och om han glömmer att behålla dem för sig själv?

En liten krusning av melankoli kom över henne vid tanken. Hon försökte pressa bort den ur huvudet men kunde inte riktigt sopa bort den.

Hon ryckte till när dörrklockan ringde. Hon tittade på sin klocka och insåg att hon suttit på samma plats, förlorad i sin dysterhet med händerna vilade på en öppen låda under de senaste tio minuterna.

Hon reste sig och gick mot dörren samtidigt som hon försökte skaka av sig dysterheten för varje steg. När hon öppnade dörren, stod Kimberly från tvärs över gatan framför henne med ett muntert leende i ansiktet. Jessie försökte matcha det.

Hej granne, sade Kimberly entusiastiskt. Hur går det med uppackningen?

Sakta erkände Jessie, men tack för att du frågar, hur är det med dig?

Jag mår fint. Jag har faktiskt några kvinnor från grannskapet hos mig just nu för förmiddagskaffe och undrade om du ville ha också.

Absolut svarade Jessie, glad att få en ursäkt att komma bort från huset några minuter.

Hon tog nycklarna, låste och följde med Kimberly tvärs över gatan. När de kom in vändes fyra huvuden mot dem. Inget ansikte verkade bekant för henne. Kimberly presenterade alla för henne och tog henne sedan med till kaffemaskinen.

De förväntar sig inte att du skall komma ihåg deras namn viskade hon samtidigt som hon hällde upp kaffe åt dem. Så känn ingen press, de har alla varit i din situation.

Det var skönt erkände Jessie. Jag har haft så mycket snurrande runt i huvudet de senaste dagarna att jag knappt kommer ihåg mitt eget namn.

Det förstår jag sade Kimberly. Men jag skall varna dig, jag berättade om den här FBI-profileringsaken så du får kanske ett par frågor om det.

Åh, jag jobbar inte för FBI, jag har inte ens tagit min examen ännu.

Tro mig—det gör inget. De tror allihop att du är en verklighetens Clarice Starling. Mina över/underreferenser för seriemördare är tre.

Kimberly hade underskattat dem.

Sitter du i samma rum som de här karlarna frågade en av kvinnorna som hette Caroline och hade hår som var så långt att det nådde ner till rygglutet.

Det beror på institutionens regler svarade Jessie, men jag har aldrig intervjuat någon utan att en mer erfaren profilerare eller undersökningsledare också varit närvarande.

Är seriemördare så smarta som de verkar vara i filmer, frågade en lite muslik kvinna som hette Josette tveksamt.

Jag har inte intervjuat tillräckligt många för att kunna säga något definitivt, svarade Jessie, men baserat på litteraturen och min personliga erfarenhet skulle jag svara nej. De flesta av dessa män—de flesta är män—är inte smartare än du och jag. Några klarar sig en längre tid på grund av dåligt utförda utredningar, andra för att de väljer offer som ingen bryr sig särskilt mycket om—prostituerade och hemlösa. Det tar ofta lång tid innan dessa människor saknas och ibland har de bara tur. När jag tagit min examen blir mitt jobb att ändra på deras tur.

Kvinnorna fortsatte artigt att ställa frågor, som det verkade totalt ointresserade av det faktum att hon inte tagit sin examen, ännu mindre att hon formellt inte tagit hand om ett profileringsfall.

Så du har egentligen aldrig löst ett fall frågade en särskilt nyfiken kvinna som hette Joanne.

Inte än, tekniskt sett är jag bara en student. De professionella hanterar de aktuella fallen.. På tal om professionella, vad gör ni själva frågade hon och hoppades att förflytta intresset från henne själv.

Jag jobbade med marknadsföring tidigare sade Joanne. Men det var innan Troy föddes. Han håller mig rätt upptagen hela dagarna numera. Han är ett heltidsjobb i sig själv.

Jag kan tänka mig det. Är han någonstans och sover nu eller? frågade Jessie och tittade sig omkring

Troligen sover han sade Joanne och sneglade på klockan, men han skall upp snart för mellanmål, han är på dagis.

Åh sade Jessie innan hon ställde sin nästa fråga så försiktigt som möjligt, Jag trodde att de flesta barn på dagis hade arbetande mammor.

Jo svarade Joanne, uppenbarligen inte förolämpad, men de har det så bra att jag inte kunde låta bli att skriva in honom. Han går inte varje dag. Men onsdagar är en utmaning, så jag brukar ta honom dit då. De här mittvecksdagarna är jobbiga, eller hur?

Innan Jessie hann svara, öppnades dörren från garaget och en bastant man, någonstans runt trettio och med tjockt orubbligt rött hår kom in i rummet.

Morgan! Utbrast Kimberly glatt. Vad gör du hemma?

Jag glömde min rapport svarade han. Min presentation är om tjugo minuter så jag måste tillbaka fort.

Morgan, tydligen Kimberlys man, såg inte alls förvånad ut över att se ett halvt dussin kvinnor i sitt vardagsrum. Han tittade på dem och gjorde en generell hälsning till gruppen. Joanne lutade sig mot Jessie.

Han är något slags ingenjör, sa hon tyst, som om det var en sorts hemlighet.

För vem? En av försvarsentreprenörerna frågade Jessie.

Nej, för något slags företag som servar fastighetsföretag.

Jessie förstod inte varför det förtjänade en sådan diskretion men beslutade att inte fråga. Ögonblicket senare rusade Morgan tillbaka in i vardagsrummet med en tjock pappersbunt i handen.

Trevligt att träffa er, damer, sade han. Tyvärr kan jag inte stanna. Kim, kom ihåg att jag har den där grejen på klubben ikväll så jag kommer tillbaka sent.

Okej, älskling, svarade hans fru och sprang efter honom för att få en kyss innan han rusade ut genom dörren.

När han åkt återvände hon till vardagsrummet, fortfarande förvånad av hans oväntade hemkomst.

Jag svär att han kommer och går, så man kunde tro att han var en kriminalprofilerare eller något likande.

Kommentaren fick gruppen att börja fnittra. Jessie log, utan att vara säker på vad det var som var så roligt.

*

En timma senare var hon tillbaka i sitt eget vardagsrum och försökte samla energi för att öppna flyttkartongen framför henne. När hon försiktigt skar genom tejen funderade hon på kaffetillställningen. Det var något konstigt med den, men hon kunde inte sätta fingret på vad.

Kimberly var jätterar. Jessie gillade henne verkligen och uppskattade speciellt hennes försök att hjälpa sin nya granne känna sig hemmastadd och de andra kvinnorna var alla trevliga och personliga även om de var lite intetsägande, men det var något ... mystiskt kring deras interaktioner, som om de alla delade en hemlighet som Jessie inte var delaktig i.

En del av henne tyckte att hon var paranoid när hon misstänkte något sådant. Det skulle inte vara första gången hon drog felaktiga slutsatser. Men ändå, alla hennes instruktörer i det rättspsykologiska programmet på USC hade berömt henne för hennes intuitiva känsla. De tycktes inte tro att hon var paranoid, mer misstänksamt nyfiken, som en professor hade beskrivit henne. Det hade låtit som ett komplimang då.

Hon öppnade lådan och drog fram det första föremålet, ett inramat foto från deras bröllop. Hon stirrade på det ett ögonblick och tittade på de glada uttrycken i hennes och Kyles ansikten. På vardera sidan av dem var familjemedlemmar, alla de strålade också.

När hennes blick gled över gruppen på fotot, kände hon plötsligt melankolin från tidigare komma tillbaka och ta ett oroligt grepp om hennes bröst. Hon påminde sig själv att ta djupa, långa andetag, men det lugnade henne inte alls.

Hon var inte säker på exakt vad som frambringade känslan - minnen, den nya miljön, grälet med Kyle, eller en kombination av allt? Vad det än var kände hon igen ett grundläggande faktum. Hon kunde inte kontrollera detta på egen hand längre. Hon behövde prata med någon och trots känslan av akut misslyckande som började överväldiga henne när hon sträckte sig efter telefonen ringde hon numret som hon hade hoppats att hon aldrig skulle behöva ringa igen.

KAPITEL SJU

Hon gjorde upp om ett möte med sin gamla terapeut, doktor. Janice Lemmon, och bara att veta att det skulle kräva ett besök tillbaka till hennes gamla favoritplatser gjorde henne lugn. Paniken hade börjat ge vika nästan omedelbart efter att hon planerat sessionen.

När Kyle kom hem den kvällen—till och med tidigt—beställde de hemkörd mat och tittade på en uppenbart dålig, men ändå ganska rolig film, Trettonde våningen.. Ingen av dem bad den andra om ursäkt, men de verkade ha hittat tillbaka till sin komfortzon. Efter filmen gick de inte ens upp för att ha sex, i stället älskade de i soffan. Det påminde Jessie om deras dagar som nygifta.

Innan han åkte till jobbet den här morgonen hade han till och med gjort henne frukost. Det smakade hemskt, svartbränt rostbröd, rinniga ägg och halvstekt bacon, men hon uppskattade försöket. Hon kände sig lite ångerfull över att hon inte berättat om sina planer för dagen, men å andra sidan hade han inte frågat så hon hade i vart fall inte ljugit.

Det var inte förrän hon befann sig på motorvägen och kunde se Los Angeles centrala skyskrapor som Jessie verkligen kände den gnagande gropan av nervositet i magtrakten. Hon hade åkt från Orange County vid lunchtiden och resan tog mindre än en timma, hon kom in i staden tidigt så att hon kunde gå runt lite. Hon parkerade i området nära doktor Lemmons mottagning mitt emot Original Pantry på hörnet av Figueroa och West 9.

Sedan fick hon idén att ringa sin gamla vän från studietiden och tidigare rumskamrat från USC, Lacey Cartwright, som bodde och arbetade i området, för att höra om hon hade tid att träffas. Hon lämnade ett meddelande i hennes röstbrevlåda. När hon började gå nerför Figueroa i riktning mot Bonaventure Hotel, sms:ade Lacey henne för att säga att hon var för upptagen den dagen men att de kunde träffas nästa gång Jessie var i stan.

Vem vet när det blir?

Hon släppte sin besvikelse och fokuserade på staden omkring sig, tog in de livliga sevärdheterna och ljuden som var så annorlunda än hennes nya livsmiljö. När hon kom till 5:te gatan gick hon åt höger och fortsatte sakta framåt.

Det här påminde henne om de dagar, för inte så länge sedan, när hon gjorde exakta det samma flera gånger i veckan. Om hon kämpade med en fallstudie, hade hon ofta gjort så, bara gått ut och promenerat längs gatorna och använt trafiken som vitt brus när hon bearbetade fallet i huvudet tills hon hittade ett sätt att närma sig det. Hennes arbete blev nästan alltid bäst om hon hade haft tid att vandra runt i centrum och improviserat runt det lite.

Hon gick igenom det kommande samtalet med doktor Lemmon i huvudet och gick mentalt tillbaka till gårdagens kaffestund hemma hos Kimberly. Hon kunde fortfarande inte fastställa karaktären på den mystiska hemligheten hon tyckte sig sett hos kvinnorna som hon träffade där. Men en sak framträdde så här i efterhand - hur desperata de alla hade varit att få höra om detaljerna i hennes profilstudier.

Hon kunde inte komma på om det berodde på att yrket hon gick in verkade så ovanligt eller helt enkelt att det var ett yrke. När hon tänkte på det insåg hon att ingen av kvinnorna arbetade.

Några hade gjort det. Joanne hade jobbat inom marknadsföring. Kimberly hade sagt att hon tidigare, när de bott i Sherman Oaks arbetat som mäklare. Josette hade drivit ett litet galleri i Silverlake, men nu var de alla hemmafruar. Och medan de verkade nöjda med sina nya liv, verkade de också hungriga efter detaljer från yrkesvärlden, girigt, nästan oskyldigt slukande något som fångslade.

Jessie stannade och insåg att hon på något sätt hade kommit till Biltmore Hotel. Hon hade varit här många gånger tidigare. Det var känt för att bland annat ha varit värd för några tidiga Oscarsutdelningar på 1930-talet. Hon hade också en gång fått höra att det var där Robert Kennedy mördades av Sirhan Sirhan 1968.

Innan hon bestämt sig för att skriva sin uppsats om NRD, hade hon lekt med tanken att profilera Sirhan. Så hon hade dykt upp oanmäld där en dag och frågat dörrvakten om de gav guidade turer på hotellet som inkluderade platsen för skjutningen. Han blev förvirrad.

Det tog några förvirrade minuter innan han förstod vad hon menade och ytterligare några till för att artigt förklara att mordet hade inte skett där, men vid det nu rivna Ambassador Hotel.

Han försökte mildra slaget och berättade för henne att JFK hade fått den demokratiska nomineringen till president på Biltmore 1960. Men hon kände sig för bortgjord för att stanna kvar och höra den historien.

Trots skammen gav händelsen henne en värdefull lektion som hon behållit sedan dess: Gör inga antaganden, särskilt inte i ett arbete där fel antagande kan få dig dödad. Nästa dag bytte hon avhandlingens ämne och beslutade att göra sin efterforskning grundligare innan hon besökte en plats.

Trots detta misslyckande kom Jessie ofta tillbaka, eftersom hon älskade den gammaldags glamouren på platsen. Den här gången kom hon genast in i sin komfortzon när hon slingrade sig genom hallarna och balsalarna under tjugo minuter.

När hon passerade genom lobbyn på väg ut märkte hon en ung man i kostym som stod nonchalant intill piccolons plats och granskade en tidning. Det som fångade hennes uppmärksamhet var hur svett han var. Med luftkonditioneringen som fanns i hela hotellet förstod hon inte hur det kunde var fysiskt möjligt och ändå, med några sekunders mellanrum, torkade han bort svettpärlorna som konstant bildades på pannan.

Varför står en kille så avslappnat och läser en tidning medan han samtidigt svettas så?

Jessie rörde sig lite närmare och tog fram sin telefon. Hon låtsades läsa ett meddelande men satte den i kameraläge och lutade den så att hon kunde titta på killen utan att egentligen titta mot honom. Då och då tog hon ett foto.

Han verkade egentligen inte läsa tidningen utan snarare använda den som rekvisita medan han ibland tittade upp i riktningen mot väskorna som placerades på bagagevagnen. När en av piccolorna började skjuta vagnen i riktning mot hissen, satte mannen i kostymen tidningen under armen och slöt upp bakom honom.

Piccolon körde in vagnen in i hissen och den kostymklädda mannen följde efter och ställde sig på andra sidan vagnen. Precis när dörrarna stängdes såg Jessie att den kostymklädda mannen tog en portfölj från sidan av vagnen utan att piccolon observerade det.

Hon såg hur hissen sakta tog sig uppåt i byggnaden och stannade på åttonde våningen. Efter cirka tio sekunder vände den neråt igen. När den gjorde det gick hon bort till säkerhetsvakten som stod nära entrén. Vakten, en man runt fyrtio med ett älskvärd utseende log mot henne.

Jag tro att ni har en tjuv som opererar på hotellet sade Jessie utan vidare inledning för att han skulle förstå situationen snabbt.

Varför det? frågade han med lite rynkad panna.

Jag såg den här killen, sade hon och höll upp telefonens foto, ta en portfölj från en bagagevagn i hissen. Det är möjligt att det var hans, men han smög med det och han svettades som någon som var nervös över något.

Ok, Sherlock, sade vakten skeptiskt. Om vi antar att du har rätt hur skall jag hitta honom? Såg du vilken våning hissen stannade på?

Åtta. Men om jag har rätt, spelar det ingen roll. Om han är hotellgäst antar jag det är hans våningsnummer och att det är där han bor.

Om han inte är gäst då, frågade vakten.

Om han inte är gäst tror jag att han kommer ner i den hiss som kommer till lobbyn just nu.

Just som hon sade det öppnades hissdörrarna och den svettiga kostymklädda mannen klev ut med tidningen i ena handen och portföljen i den andra.

Jag antar att han kommer att gömma den där någonstans och sedan börja om igen sade Jessie.

Vänta här sade vakten och sedan i sin radio, jag behöver hjälp i lobbyn snarast.

Han närmade sig den kostymklädda mannen, som såg honom ur ögonvrån och ökade takten. Så gjorde också vakten. Den kostymklädde började springa och tog sig ut genom dörren, men kolliderade där med en annan vakt som var på väg in. Båda ramlade till marken.

Jessies vakt tog tag i honom och höll fast kostymmannen, ställde honom upp och låste hans ena arm bakom hans rygg och tryckte sedan upp honom mot hotellets vägg.

Har ni något emot att jag kontrollerar er väska? frågade han barskt.

Jessie ville se hur det hela utlöppte men såg, efter en snabb titt på sin klocka, att hennes tid hos doktor Lemmon var om fem minuter. Hon blev tvungen att ta en taxi för att hinna i tid. Hon skulle inte ens ha tid att säga till vakten, dessutom var hon rädd att han skulle be henne stanna för att ge polisen sin berättelse och det hade hon inte tid med.

Hon klarade det knappast och hade just andfådd satt sig ner i väntrummet när doktor Lemmon öppnade dörren för att välkomna henne in.

Sprang du hit från Westport Beach frågade doktorn med ett skratt.

Ja, på sätt och vis faktiskt.

Tja, kom in och sätt dig lite bekvämare sade doktor Lemmon och stängde dörren bakom henne. Hon höll upp två glas vatten från en kanna fylld med citron- och gurkskivor. Hon hade fortfarande samma fruktansvärda permanent som Jessie kom ihåg, med snäva små blonda slingor som studsade när de rörde hennes axlar. Hon bar tjocka glasögon som gjorde att hennes skarpa, uggleliknande ögon verkade mindre. Hon var en liten kvinna, knappt över etthundrafemtio centimeter. Hon var senig, förmodligen ett resultat av den yoga hon berättat för Jessie att hon utförde tre gånger i veckan. För en kvinna i mitten av sextio såg hon bra ut.

Jessie satte sig i den bekväma fåtöljen som hon alltid satt i vid dessa sessioner och kom omedelbart tillbaka i den gamla känslan som hon var van vid. Hon hade inte varit här på ett tag, väl över ett år, och hade hoppats att hålla det så. Men det var en tröstplats, där hon kämpade med och ibland lyckades få fred med sitt förflutna.

Dr. Lemmon räckte henne vattnet, satte sig mittemot henne, tog upp ett anteckningsblock och en penna och lade dem på sitt knä. Det var hennes tecken på att sessionen formellt hade börjat.

Vad skall vi prata om i dag Jessie frågade hon varmt.

Bra nyheter först antar jag. Jag skall göra min praktik på DSH-Metro, NRD-enheten.

Åh wow. Det är imponerande. Vem är din handledare?

Warren Hosta på UC-Irvine svarade Jessie. Känner du till honom?

Vi har interagerat sade läkaren kryptiskt. Jag tror att du är i goda händer. Han är lite kantig men han kan sina saker, det är det som är det viktiga för dig.

Jag är glad att höra det eftersom jag inte hade mycket val konstaterade Jessie. Han var den enda som panelen godkände i området.

Jag antar att för att få vad du vill måste du följa deras linje. Det här är vad du ville eller hur? Det är det svarade Jessie.

Doktor Lemmon tittade noga på henne. Ett outtalat ögonblick av förståelse passerade mellan dem. När Jessie hade förhörts om sin avhandling av myndigheterna hade doktor Lemmon dykt upp på polisstationen från ingenstans. Jessie kom ihåg att hennes psykiater talade tyst med flera människor som tyst hade observerat hennes intervju. Efter det verkade frågorna mindre anklagande och mer respektfulla.

Det var först senare som Jessie fick reda på att doktor Lemmon var medlem i panelen och var väl medveten om utvecklingen vid NRD. Hon hade till och med behandlat några av patienterna där. När hon tittade tillbaka kom det inte som en överraskning. När allt kom omkring hade Jessie sökt upp denna kvinna som terapeut just på grund av hennes rykte som expert inom det området.

Kan jag fråga dig något Jessie, frågade doktor Lemmon. Du säger att arbeta på NDR är vad du vill, men har du funderat över att platsen kanske inte kan ge dig svaren på vad du letar efter?

Jag vill bara bättre förstå hur dessa människor tänker, insisterade Jessie, så jag kan bli en bättre profilerare.

Jag tror att vi båda vet att du söker efter mycket mer än det.

Jessie svarade inte, I stället slöt hon händerna i sitt knä och tog ett djupt andetag. Hon visste att doktorn skulle tolka det, men brydde sig inte.

Vi kan komma tillbaka till det sade doktor Lemmon lugnt. Låt oss gå vidare. Hur är livet som gift?

Det är huvudanledningen till att jag ville se dig i dag, svarade Jessie, glad att byta ämne. Som du vet har jag och Kyle just flyttat härifrån till Westport Beach. Företaget omplacerade honom till sitt kontor i Orange County där vi hittade ett fint hus i ett bra grannskap med gångavstånd till hamnen...

Men ... uppmånade doktor. Lemmon henne.

Något bara känns konstigt med platsen, jag kan inte förklara vad. Alla har varit otroligt vänliga. Jag har blivit inbjuden till kaffe, bruncher och grillpartyn. Jag har fått tips om bästa matvaruaffärer och dagis om jag skulle behöva ett, men något känns ...som det är i obalans och det börjar påverka mig.

På vilket sätt? frågade doktor Lemmon.

Jag känner mig nere utan någon egentlig anledning, sade Jessie. Kyle kom hem sent till en lunch jag lagat och jag lät det påverka mig mer negativt än vad det borde gjort, det var inte en så stor sak egentligen, men han var så nonchalant och det började ta på mig. Att bara packa upp flyttlådor verkar också skrämmande på ett sätt som är överdimensionerat för den aktuella uppgiften. Jag har en konstant och överväldigande känsla av att jag inte hör hemma där, att det finns någon hemlig nyckel till ett rum som alla andra har varit i men där ingen kommer att släppa in mig.

Jessie, det är ett tag sedan vi hade vår förra session så jag vill påminna dig om något vi pratat om tidigare. Det behövs inget bra skäl för att dessa känslor skall komma. Det du har att göra med kan komma fram från ingenstans och det är inte en chock att en stressande, ny situation, oavsett hur till synes perfekt allting verkar, skulle kunna väcka dem till liv. Tar du din medicin regelbundet?

Varenda dag.

Ok, sade doktorn och gjorde en notering i sitt block. Det är möjligt att vi måste öka din dosering. Jag märkte också att du nämnde att daghem kan vara nödvändigt inom en snar framtid. Är det något ni söker aktivt – att få barn? Om så är fallet, är det en annan anledning till att ändra medicineringen.

Vi försöker ... ibland. och Kyle verkar upphetsad av utsikterna, men ibland verkar han bli så ... avlägsen, nästan kall. Ibland säger han något som får mig att undra vem, är den där killen egentligen.

Om det kan vara till någon hjälp så är allt detta väldigt normalt, Jessie. Du befinner dig i en ny miljö, omgiven av främlingar, med bara en person du känner och kan hålla fast vid. Det är stressande. Och han känner säkert mycket av samma saker som du, att vara bunden till personer som du, att vara bland människor som man inte förstår.

Men saken är den doktorn, sade Jessie. Kyle verkar inte stressad. Han gillar uppenbarligen sitt jobb. Han har en gammal vän från gymnasiet som bor i området så han har den ventilen och alla tecken indikerar att han är fullständigt lycklig över att vara där - ingen anpassningsperiod nödvändig. Han verkar inte sakna något från vårt gamla liv - inte våra vänner, inte våra gamla platser, inte att vara på en plats där saker faktiskt händer efter nio på kvällen. Han är helt anpassad.

Det kanske ser så ut, men jag är villig att slå vad om att han inte känner sig lika säker som han verkar.

Jag är villig att anta det vadet, sade Jessie.

Oavsett om du har rätt eller inte, sade doktor Lemmon, som lagt märke till skärpan i Jessies röst, är nästa steg att du skall fråga dig själv vad du kan göra för att detta nya liv skall fungera bättre för dig som individ och för er som par.

Jag känner mig verkligen som en förlorare, sade Jessie. Jag vill ge platsen en chans, men jag är inte som han. Jag kan inte bara hoppa rätt in i nya saker.

Det är förvisso sant, höll doktorn med om. Du är naturligt misstänksam och du har anledning att vara det, men du kanske måste släppa på det lite, speciellt i sociala situationer. Kanske öppna upp dig lite mer för möjligheterna runt omkring och kanske inse att även Kyle kan ha sina tvivel, vad tror du om det?

Naturligtvis tycker jag att det låter rimligt, här i det här rummet, men det är annorlunda där ute.

Kanske det är ett val du gör, föreslog doktor Lemmon, låt mig fråga dig en sak. Senast vi träffades pratade vi om källan till dina mardrömmar, jag antar att du fortfarande har dem, har jag rätt?

Jessie nickade och doktorn fortsatte.

Ok, vi pratade också om att du skulle berätta för din man om dem, låta honom veta varför du ibland vaknar upp alldeles genomblöt av svett flera gånger i veckan. Har du gjort det?

Nej. erkände Jessie skyldigt.

Jag vet att du är orolig över hur han skall reagera, men vi talade om att berätta sanningen för om ditt förgångna för honom, kanske skulle det hjälpa dig att hantera det effektivare och få er två närmare varandra

Det kan också få oss att glida ifrån varandra, kontrade Jessie. Jag förstår vad du säger doktorn, men det finns en anledning till att så få människor känner till min personliga historia, den är inte varm och gosig. De flesta människor kan inte hantera det. Du vet, men enbart därför att jag kontrollerade din bakgrund och kom fram till att du hade både speciell utbildning och erfarenhet i den typen av frågor. Jag valde ut dig och lät dig komma in i mitt innersta för att jag visste att du kunde hantera det.

Din man har känt dig i nästan tio år, du tror inte han kan hantera det?

Jag tror att ett erfaret proffs som du var tvungen att använda varje uns av återhållsamhet och empati för att du inte skulle springa ut ur rummet skrikande när jag berättade för dig. Hur tror du att en vanlig kille från en förort i södra Kalifornien kommer att reagera?

Jag känner inte Kyle så jag kan inte säga det, svarade doktor Lemmon. Men om du planerar att starta en familj med honom - tillbringa resten av ditt liv med honom – kanske du skulle överväga om det är realistiskt att undanhålla en stor del av ditt liv från honom.

Jag kommer att ta det under övervägande, svarade Jessie, helt utan förpliktelser.

Hon kunde känna att doktor Lemmon förstod att hon inte tänkte engagera sig mer i ämnet.

Så låt oss prata medicin, sade doktorn och bytte ämne. Jag har några förslag på alternativ nu när du planerar att bli gravid.

Jessie stirrade på doktor Lemmon och såg hennes mun röra sig. Hon försökte, men kunde inte koncentrera sig. Orden drev henne tillbaka till den mörka skogen från hennes barndom, den som spökade i hennes drömmar.

KAPITEL ÅTTA

Jessie låg i sängen, intrasslad i lakanen och försökte ignorera solljuset som träffade hennes ögon genom den öppna springan i sovrumsgardinerna.

Det var hennes första lördagsmorgon i det nya huset och hon ville att det skulle vara en lat dag, bara hon och Kyle. Avslappnat öppna flyttlådor, smutta på kaffe, älska. Igår hade varit en bra dag. Professor Hosta hade skickat ett e-postmeddelande till henne om att hon skulle få besöka NRD för första gången nästa vecka. Hon hade haft en bra löprunda ner till hamnen och tillbaka. Det var den första chansen hon verkligen fick för lite träning och för att rensa huvudet sedan de flyttade in och hon kände sig energisk och hoppfull. Kyle behövde inte åka in på kontoret så de hade hela helgen fri.

Hon hörde rörelse och öppnade motvilligt ögonen. Kyle kom in i rummet med en kaffemugg i varje hand. Hon sträckte sig lyckligt och satte sig upp.

Min hjälte, sade hon när hon tog den som han gav henne.

Är det allt som krävs nu för tiden, frågade han, en kopp kaffe.

För tio tusen år sedan skulle jag ha förväntat dig att bära hem en älg eller något liknande. Men i dag gör en stark kopp kaffe dig till en mäktigt bra leverantör.

Tja, jag är glad att uppfylla mina äktenskapliga skyldigheter.

Det finns några andra äktenskapliga skyldigheter jag förväntar dig att du ska uppfylla i dag, herrn, sade Jessie och rörde sig närmre honom.

Jaha, svarade han och spelade dum. Som vad?

Som att ta mig ... när jag har borstat tänderna, som att äntligen packa upp lådan med porslin i matsalen, som att vi hittar tillbaka till varandra igen, som att ta mig på lunch och en film för att komma ur denna hetta - kanske tillbaka i det gamla kvarteret, som att komma tillbaka hem för en snabbvisit innan du beställer mat för avhämtning och vi kelar i soffan för att sedan äta massor för att ta död på resten av kvällen. Hur låter det för en perfekt lördag?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.